

Överklagande ingett den 23 september 2013 av Philips Lighting Poland S.A., Philips Lighting BV av den dom som tribunalen (femte) meddelade den 11 juli 2013 i mål T-469/07, Philips Lighting Poland S.A., Philips Lighting BV mot Europeiska unionens råd

(Mål C-511/13 P)

(2013/C 352/16)

Rättegångsspråk: engelska

Parter

Klagande: Philips Lighting Poland S.A., Philips Lighting BV (ombud: M.L. Catrain González, abogada, E.A. Wright, H. Zhu, Barristers)

Övriga parter i målet: Europeiska unionens råd, Hangzhou Duralamp Electronics Co., Ltd, GE Hungary Ipari és Kereskedelmi Zrt. (GE Hungary Zrt), Europeiska kommissionen, Osram GmbH

Klagandenas yrkanden

Klagandena yrkar att domstolen ska

- upphäva domen och ogiltigförklara den omtvistade förordningen i den mån den är tillämplig på klagandena,
- förplikta rådet att ersätta klagandenas rättegångskostnader vid tribunalen och i anslutning till detta förfarande.

Grunder och huvudargument

Sökanden yrkar genom detta överklagande att domen ska upphävas och den omtvistade förordningen ogiltigförklaras på följande grunder:

1. Tribunalen gjorde en felaktig tolkning av artikel 9.1 rådets förordning (EG) nr 384/96 av den 22 december 1995 ⁽¹⁾ (nedan kallade grundförordningen respektive artikel 9.1) när den fann att rådet har rätt att tillämpa artikel 9.1 — med desto större skäl — i situationer som faller utanför tillämpningsområdet för den bestämmelsen (det vill säga när ett klagomål inte återkallats utan endast stödet för klagomålet fallit). Tribunalens vida tolkning av artikel 9.1 stöds varken av ordalydelsen i eller av uppbyggnaden av grundförordningens bestämmelser. Den motsägs också av institutionens praxis under de senaste 25 åren, under vilka användningen av artikel 9.1, efter att ett klagomål återkallats, alltid har lett till att dithörande undersökning har avslutats.

2. Tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att feltolka, och därigenom göra en felaktig tillämpning av, artiklarna 4.1 och 5.4 i grundförordningen (nedan kallade artiklarna 4.1 respektive 5.4) vid definitionen av "gemenskapsindustrin". Detta ledde till den felaktiga slutsatsen att en "betydande del" av gemenskapens sammanlagda tillverkning ska bestämmas genom tillämpning av endast en av de tre gränser som krävs enligt artikel 5.4, nämligen gränsen på 25 %. Den felaktiga definitionen av gemenskapsindustrin förvrängde institutionernas skadeanalys, vilken istället för att göras på grundval av verkningarna av dumpad import på gemenskapsindustrin, såsom föreskrivs i artikel 3.1 i grundförordningen (nedan kallad artikel 3.1), och definieras i artikel 5.4, gjordes på grundval av situationen för "det företag som stöder klagan" eller "den största tillverkaren". Inget av dessa begrepp används i grundförordningen för att fastställa "skada".

⁽¹⁾ Rådets förordning (EG) nr 384/96 av den 22 december 1995 om skydd mot dumpad import från länder som inte är medlemmar i Europeiska gemenskapen (EGT L 56, 1996, s. 1)

Begäran om förhandsavgörande framställd av Tribunal de première instance de Namur (Belgien) den 27 september 2013 — Belgacom SA, som trätt i stället för Belgacom Mobile SA, mot Province de Namur

(Mål C-517/13)

(2013/C 352/17)

Rättegångsspråk: franska

Hänskjutande domstol

Tribunal de première instance de Namur

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Belgacom SA, som trätt i stället för Belgacom Mobile SA

Motpart: Province de Namur

Tolkningsfrågor

1. Ska artikel 13 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/20/EG av den 7 mars 2002 om auktorisation för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (auktorisationsdirektiv) ⁽¹⁾ tolkas så, att den hindrar att en nationell eller lokal myndighet i sin lagstiftning — av budgetskalet som saknar samband med denna auktorisation — inför en avgift på den infrastruktur för mobilkommunikation

som används i den verksamhet som omfattas av en allmän auktorisation beviljad med stöd av nämnda direktiv (vid behov med åtskillnad mellan det fallet att infrastrukturen uppförs på privat egendom och det fallet att den uppförs på offentlig egendom)?

2. Ska artikel 6.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/20/EG av den 7 mars 2002 om auktorisation för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (auktorisationsdirektiv) tolkas så, att den hindrar att en nationell eller lokal myndighet i sin lagstiftning — av budgetskalet som saknar samband med denna auktorisation — inför en avgift på den infrastruktur för mobilkommunikation som ingår anges bland de uppräknade villkoren i del A i bilagan till nämnda direktiv, särskilt som den inte utgör en administrativ avgift i den mening som avses i artikel 12 i direktivet?

(¹) EGT L 108, s. 21.

Begäran om förhandsavgörande framställd av Arbetsdomstolen (Finland) den 9 oktober 2013 — Auto- ja Kuljetusalan Työntekijäliitto AKT ry mot Öljytuote ry, Shell Aviation Finland Oy

(Mål C-533/13)

(2013/C 352/18)

Rättegångsspråk: finska

Hänskjutande domstol

Arbetsdomstolen

Parter i målet vid den nationella domstolen

Kärande: Auto- ja Kuljetusalan Työntekijäliitto AKT ry

Svarande: Öljytuote ry, Shell Aviation Finland Oy

Tolkningsfrågor

1. Ska artikel 4.1 i direktiv (2008/104/EG) (¹) om arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag tolkas så, att nationella myndigheter inklusive domstolar har en fortgående skyldighet att, med de medel som står till deras förfogande, säkerställa att inga nationella bestämmelser eller kollektivavtal som strider mot en bestämmelse i direktivet är i kraft eller tillämpas?
2. Ska artikel 4.1 i ovannämnda direktiv tolkas så, att den utgör hinder för en nationell bestämmelse enligt vilken arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag endast får anlitats i särskilt angivna fall, till exempel för att hantera arbetstoppar eller för arbetsuppgifter som inte kan utföras av ett företags egen personal? Om ett företag under en längre tid anlitar arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag och dessa arbetar inom ramen för nämnda företags sedvanliga verksamhet, vid sidan av företagets egen personal, kan detta anses utgöra otillåtet anlitan av arbetstagare från bemanningsföretag?
3. För det fall den nationella bestämmelsen bedöms strida mot ovannämnda direktiv, vilka medel står då till domstolens förfogande för att uppnå direktivets mål när fråga är om ett kollektivavtal som är bindande för de privaträttsliga subjekt som är parter?

(¹) Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/104/EG av den 19 november 2008 om arbetstagare som hyrs ut av bemanningsföretag.